

C/ Nou del teatre, 16
17004 - GIRONA
Tel. 972 22 50 44
www.cinematruffaut.com
a.e: info@cinematruffaut.com

MEMBRE DE LA XARXA

Magaluf. Ghost Twon
Espanya, 2021
Direcció: Miguel Ángel Blanca
Durada: 92 min.
Gènere: documental
Idioma: castellà
Data d'estrena: 03/12/2021

A film by Borekko written and directed by Miguel Ángel Blanca Pachón

Magaluf, ciutat fantasma

Als mesos d'hivern a Magaluf hi viuen 4.500 persones. La ciutat, com tantes poblacions costaneres envaïdes pel turisme, es converteix en un espai poblat de fantasmes, amb els seus edificis buits, les urbanitzacions desertes i els bars tancats esperant que la festa torni. En aquest univers fantasmagòric hi viu gent que se sent atrapada per les llegendes negres, reals i imaginàries, que han convertit Magaluf en la residència ideal de Dionís, el lloc de la bacanal permanent. Magaluf és una ciutat sense llei, una mena de Tombstone balear abans del duel de l'Ok Corral o, simplement, la rèplica d'aquesta ciutat sense nom que va acabar enfonsada per la febre de l'or en un vell musical de Joshua Logan. No obstant, a Magaluf no hi ha estrelles errants sinó una barreja de sàtirs i nimfes ebris que copulen a la llum de la lluna, ballen regatò, mengen menjar prefabricat o practiquen salts al buit des dels balcons a les piscines. Miguel Ángel Blanca ens explica a Magaluf Ghost Town algunes de les llegendes de la ciutat fantasma, però les històries no són més que el mite subjacent d'una altra realitat en què tindran un protagonisme especial els residents del lloc, els quals no són vampirs que xuclen la sang dels turistes sinó simplement éssers que resisteixen, sobreviuen i maleeixen.

Magaluf Ghost Town podria ser un documental centrat a retratar la inhumanitat a la manera dels treballs d'Ulrich Seidl, però la proposta no es queda amb el retrat grotesc del miserabilisme sinó en la descripció d'uns éssers humans condemnats a viure en la deshumanització.

Tere és una emigrada andalusa que fa molt de temps que treballa a la població i malviu gràcies als hotels de la ciutat. Ha netejat la sang dels que des dels balcons van saltar al buit i no van encertar el lloc exacte de la caiguda. A Miguel Ángel Blanca no li interessa el treball de Tere sinó els seus moments de repòs en què decideix parlar amb el seu marit

mort i explicar-li les penúries. Tere lloga la seva habitació a un jove emigrant subsaharià, Cheikne. La relació que mantenen aquests dos mons tan diferents davant d'un decorat fantasma obre les portes a una altra manera de veure Magaluf. Un altre cas és el de Rubén, un adolescent que aspira a ser model que passeja amb el seu amic, fill del propietari d'un local de festes en venda, i que visiten l'illa dels morts com si fossin Tom Sawyer i Huckelberry Finn i des de la que intenten fer el seu somni fantasmagòric. Finalment ens trobem amb una dona que intenta vendre una urbanització paradisiàca com si perseguís el somni d'establir una mena de limbe artificial per a aquells que busquen el paradís low-cost a la terra sense pensar que l'abisme infernal és a la cantonada. L'existència d'un possible llimb sorgeix com a espai de trànsit i redempció per als nous fantasmes del futur. Entre el documental i els somnis fictivals, Magaluf Ghost Town acaba sent una mena de contenidor de possibles històries, de mons estranys que sorgeixen del gest de forçar allò visible per obrir les portes a aquelles realitats que s'amaguen darrere dels mites i construccions mediàtiques.

Àngel Quintana
Col·lectiu de Crítics de Cinema de Girona